

מונולוג של ניסים גרמה

יש לי שיר כזה: "נולדתי בראש העין... כתב אותו דן אלמגור. וזה בעצם הביגראפיה שלי. נולדתי בראש-העין לפני 39 שנים. בעצם, אמי היתה כהריון עוד בתימן, אבל נולדתי בארץ, ככה באמצע. אני גם בין המולות גדי ורלי. אני לא זוכר את זה, אבל הורי, שהגיעו ב"1950, סיפרו לי שגרו בהתי חלה באוהלים. הם הגיעו במרכבה הקסמים" בתימן, מעיר קטנה ששמה נאטאפה. הם סיפרו לי שעלו למטוס ולא ידעו בדיוק לאן נוסעים, למה.

אלא סבל בכל מיני בתרחולים. זה נמשך שלוש שנים מאז התאונה. עד היום אני לא מסוגל לדרוך בבתרחולים מסויימים, איפה שהוא שכב. היתה לי תקופה נורא קשה. הייתי מאוד קרוב לאבי. אנחנו שישה אחים. אני הייתי בכ' הזקונים. אני מרגיש כאילו אני ממשיך בדרכו של אבי. הוא היה אורגניסטית של הארץ מאם של המלך בתימן. את יודעת מה זה? זאת אחת המישרות הגבוהות ביותר שקיימות! אוהו, כמה שזה מכובד!

בכל שכונה היו איוה 30 בתי-כנסת. למדנו כמונבנים וכנות לחוד, בנפרד. אני זוכר שהורי ראו אותי רוקר בנינוכל בטייטס הדוקים — הם חטפו שוק, נדהמו. אני איש מסורתי. אני לא מערכב בשר וחלב, אומר: "בעזרת השם..." — כל הזמן אומר. ביום-כיפור אני חוזר הביתה לאמא שלי, שתהיה בריאה עד 120, עוזב את אשתי והילדים ונוסע לשם לבר. אני מתייסר וצם כל היום. אני חושב שטוב לאדם שתהיה לו איזו אמונה, ולא חשוב מה:

לא מאמין שהוא הגיע כדי לשפר את מעמדו בקרב עדות-המיוחה, מה פת' אוס! אני רוקא שמח שהיכרתי אותו בתקופה הרעה.

תאר את הידידות הזאת.

שש ואני היינו אצלם (אצל הפ' רסים) עשרות פעמים בבית. אני מאמין באמונה שלמה שסוגיה ושימעון באמת אוהבים אותי. אני חושב ששימעון אדם מקסים. אפשר לפגוש אצלי במסיבות גם עובדי-ערייה, גם אנשים פשוטים. אין אצלי כזה רבר, שאני מזמין מישהו

"יעצתי לשימעון לקחת את מישרי-האוצר!"

בגלל תפקיד. אני מזמין חברים! שימי עון הוא חברי.

על מה אתם משוחחים ביי ניכבם?

הוא שואל כמה תקליטים אני מוכר, מהן תוכניותי. עכשיו הוא שאל לרעתי, כשלקח את המישרד הקשה הזה (מיש' רדיהאוצר).

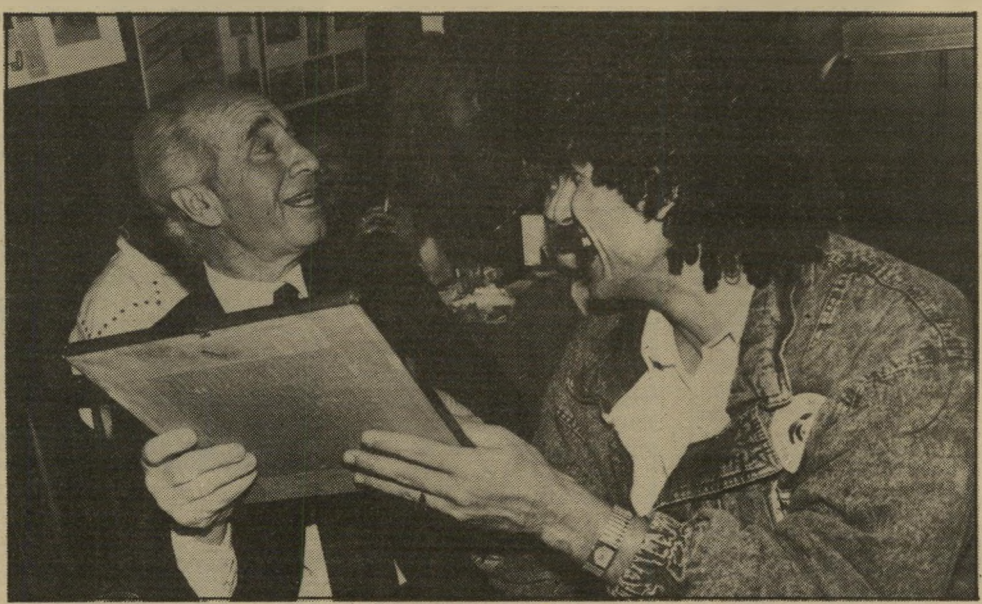
מה ענית לו?

נו, אני לא כזה מומחה... יעצתי לו לקחת את זה... חבריי הטובים, שהכירו אותו מהתיקנות, הסלווויזיה ושהת' רשמו ככה-ככה, התאהבו בו דרך המ' סיבות. ביום ראשון שעבר, ביום-הההר' לרת שלי בפאב, הוא היה ממש בדרן.

גם מזכ"ל ההסתדרות ישי ראל קיסר כיבב שם?

אוהו! אותו אני מכיר עוד מראש-העין! אני לא קרוב אליו מפני שהוא תימני. בטח, שוש ואני בנייבית אצלם (אצל הקיסרים). איש נחמד מאוד, קר סר.

הפעם סוגיה נעדרה מהתי-מונות.

גרמה עם פרס בחגיגה בפאב חבר-כנסת נרמה... בזה יש מין שליחות...

זיכרון-לדות חזק? אמי היתה תמיד מספרת, ככה, ליר השולחן בערב-שבת, איך חילתי והתנפחתי נורא. היא סיפרה איך הם שמרו עלי יומם ולילה בבית-החולים, כי פחרו שיגנבו אותי. את מכירה את האנדרה על ילדי תימן הא' בורים? זה נורא מטריד אותי. בראש-העין היו או רק תימנים. היה רק אשכנזי אחר בכל העיירה.

אני לא יכול לומר שהרגשנו עניים, מפני שאבי ואמי — גם אמי עברה בפרדסים! ממש קטפה מהעצים! — עבדו מאוד קשה כדי שלא נרגיש עניים. אבי עבד בפרדסים ובעבודות נוספות. היה בית מלא, תוסס, חם. בית תימני זה שירים, זה אוכל. עד היום, כשמישהו מגיע הביתה, אמא שלי מכי ריחה אותו לאכול! אין כזה רבר, לא רעב! — אתה חייב לאכול!"

אבא: "זה קרה בתאונת-דרכים!"

בי נפטר ב'1971. זה קרה בת' אונת-דרכים. הוא לא נפטר מיי,

זהו, שימעון הגיע ישר מאיזו ארוחה בקינוד-יוד. לכן, כנראה, היא לא הצ' טרפה. הוא הלך מוקדם מהמסיבה. כע' צם הוא גם בא מוקדם. אחרי כמה ימים קיבלתי כמה הודעות מבורכה, את יר דעת מי זה (נהגו של פרס). הוא השאיר לי הודעות שיש לו מתנה בשבילי. המתנה זה משימעון, לא ממנו!

השמות שהזכרת — פרס, קיסר — נמנים עם מיסלגת?

אבל אני נוסע בשבת. מאז שאבי נפטר, אני משתדל לקיים כל מיני דברים, אבל המיקצוע לא תמיד מאפ' שר.

אני מנסה ללמד את ילדי מסורת. יש לי שלושה ילדים: שירה — בת 8, ליהי — בת 6, וצדוקי — בן 4 וחצי, על-שם אבי.

הוא התייתם בגיל צעיר. אני זוכר איך ידע את התנ"ך בעל-פה. כשהייתי קטן, היינו מתאספים סביב הרדיו ומק' שבים לחידוהתגנ' — עוד לא היתה לנו סלווויזיה — ואבא היה עונה לפני שהיו משיעים את התשובה. תמיד ידע את התשובה הנכונה. כשהגיע אר' צה, עבד קשה בפרדסים. אחרי העבודה, היה אורג סטיחים למשכיות. יש לנו בכית עבודות רבות שלו.

שבוע בלי גרמה...

פעם, אחרי אחת ממסיבות שימון-זניסים, רשמתי מפיו של אחד המנוהצים הממושק' פים שלצידו של שימעון פרס את הדברים הבאים:

"נראה שזה התחיל בתק' פת-המידבר, הכי מידבר, של שימון. אני לא הייתי אז עם שימון, אבל סיפרו לי שגרמה הזה הזמין את שימון לחתונה שלו. לא יודע בזכות מה שימון בא... אבל מאז הוא לא נותן מנוח. שימון כבר התרגל. כש' יש איזה שבוע בלי אירוע עם גרמה — אז לשימון חסר משהו. הוא לא נותן לשימון לחיות, פשוט לא נותן לו מנוח, כל הזמן מתחבק איתו. שימון? מה זה מאושר! בשבילי, כולם — חיים משה, עופרה חזה — כולם זה ניסים גרמה!"

שימעון פרס: "הידדוח שלי ושלך, שוש וסוניה..."

איך נוצרה ההיכרות שלך עם פרס?

היכרתי אותו באמצעות חבר-כנסת לשעבר, יהודה חשאי. הופעתו באיזו הופעה באמפיתיאטרון בפתח-תיקוה, והיכרתי את שימעון מאחורי-הקלעים. מאז באמת התיידדנו.

מה פירושו, "התיידדנו"?

הוא עשה ארוחת-ערב — לא זוכר מתי, לא משנה — לכבוד ראשי-ערים, הוא הזמין את ניסים גרמה. הידידות שלי ושלך, הידידות של שוש, אשתי, עם סוניה. אנשים חושבים שזה רק בגלל תפקידו. זה לא נכון.

איך הגעתם לסטאטוס של "ידידים" מההיכרות באמפי' תיאטרון, מאחורי-הקלעים?

אחרי-כך נשאתי את שוש לאשה. הזמנתי אותו — הוא הגיע, או הוא היה באופוזיציה, בתקופת-ההשל שלו. אני

הוא היה פייסן, תלמיד חכם. כש' התקבלתי ללהקת עינבל, רצו שאשנה את שם-המשפחה שלי. אז כולם עיב' רתו את שמותיהם. אני התעקשתי, לא הסכמתי בגלל אבא. ירשתי ממנו את הפיוט, השירה, הריקוד. הרגשתי שאני ממשיך-דרכו. אמרו לי: "עם שם כמו גרמה, איך תצליח?" התעקשתי.

איר' הגיב, כשעבר ארצה ונאלץ לעבוד בפרדס? הוא היה צנוע. זה לא ייאמן. כשקראו לו: "הרב" בגלל הידע שלו — הוא לא הסכים.

הוא באמת היה עילוי. כשלא ידעו משהו, פנו אליו. הזקנים בראש-העין זוכרים אותו עד היום.

דת: "אני נוסע בשבת..."

ני בא מבית דתי. בטח. אני מנסק מזוות. בית שלא נסעו בו בשבת, בירכו לפני האוכל. כשהייתי קטן, זרקו אבנים על כל מכונית שנסעה בשבת בראש-העין.

מקדם בחירות

ביום הראשון שעבר הגיעו שימעון וישראל ועוד חברים טובים לפאב תל-אביבי וחגגו את יום-ההולדת ה-39 של ניסים. בשנים האחרונות הייתי נוכח באירועים דומים, שהתקיימו במיסעדה בשכונת-התיקוה ובאולמות המוניים, שעוררו בי אסוסיאציה של חתן-כלה. אינני זוכרת אם החינגות נדרכו לכבוד מלאת כד'-ובך' אביבים לחתן-השימחה, או לכבוד הוצאת תקליט, אבל זכור לי שכולם בירכו את כולם, אכול, הצטלמו. האירועים האלה מקוטל' גים אצלי, משום-מה, תחת הסעיף "בחירות".

השבוע, אחרי שכל מיני טובי-לב פירסמו שימעון פרס נישק את ניסים גרמה, ודי מחה כשהתבקש לעשות זאת בשנית, לא עמדתי בפיתוי והחלטתי לראיין את התופעה "גרמה".

בחור נחמד, ניסים גרמה, לבבי להפליא. לפני שהתפקתי לברכו לשלום, חטפתי נישקה וחיוכים (מהלב!) ואווירה, כמו שאומרים, סחבקית. גרמה מאמין, באמת ובתמים, שפרס וקיסר, ולפעמים ברעם וכל מי שמגיעים למסיבות-יחסי-הציבור שלו, הם חברים, ואין הוא מעלה כלל על דעתו כל אפשרות אחרת. האפשרות שפוליטיקאים מנסים לתפוס טרמפ על זמר ממוצא תימני אף לא מסתובבת בראשו הנקי: "אני לא אוהב את המילה קיסוח. בראש-העין היינו כולנו תימנים. היינו אשכרה מנותקים. לא ידענו שיש קיסוח. הרגשתי את זה רק כשהקלטתי שני שירים, ושמתני לב שמנסים לשים לי רגליים. אז חשבתי שאני הולך לכבוש את העולם. היה לי אז נורא קשה..."

פרט לחברות ההדוקה שלו עם פרס, הוא מתכוון בימים אלה לקדם-אירויזיון ומחזיק אצבעות שהפעם יעשה זאת. אחרי שנים רבות בשדה-הבידור הישראלי, הזמר החביב — תלת-ליכיבשה שחורים, חלמת-ג'ינס, נעלי-ספורט, שרש בזמנו את להיט "אני הוא מלך הקסטות", מנסה לקצור כתרנים גם במיסגרות רשמיות יותר, עם כל הסתייגויות (שלו).

כל הקצוות ושלל העיסוקים מתחברים. כשם שגרמה הוא מקדם-המכונית של פרס בפוליטיקה, הרי פרס, לגבי הזמר הנחמד גרמה, הוא בדיוק אותו הדבר — מקדם-מכונית בתחום שלו.